

ВЕ-РЕД-ЛИ-ВЕ ЗАЙ-ЧА

У лісі жи-ла за-я-ча сім'-я: за-єць, зай-чи-ха та зай-че-ня. Ма-люк був та-кий ве-ре-да! Бу-ва-ло, зва-рить ма-ма ман-ну ка-шу, а він ся-де за стіл й од-ра-зу ве-ре-ду-є:

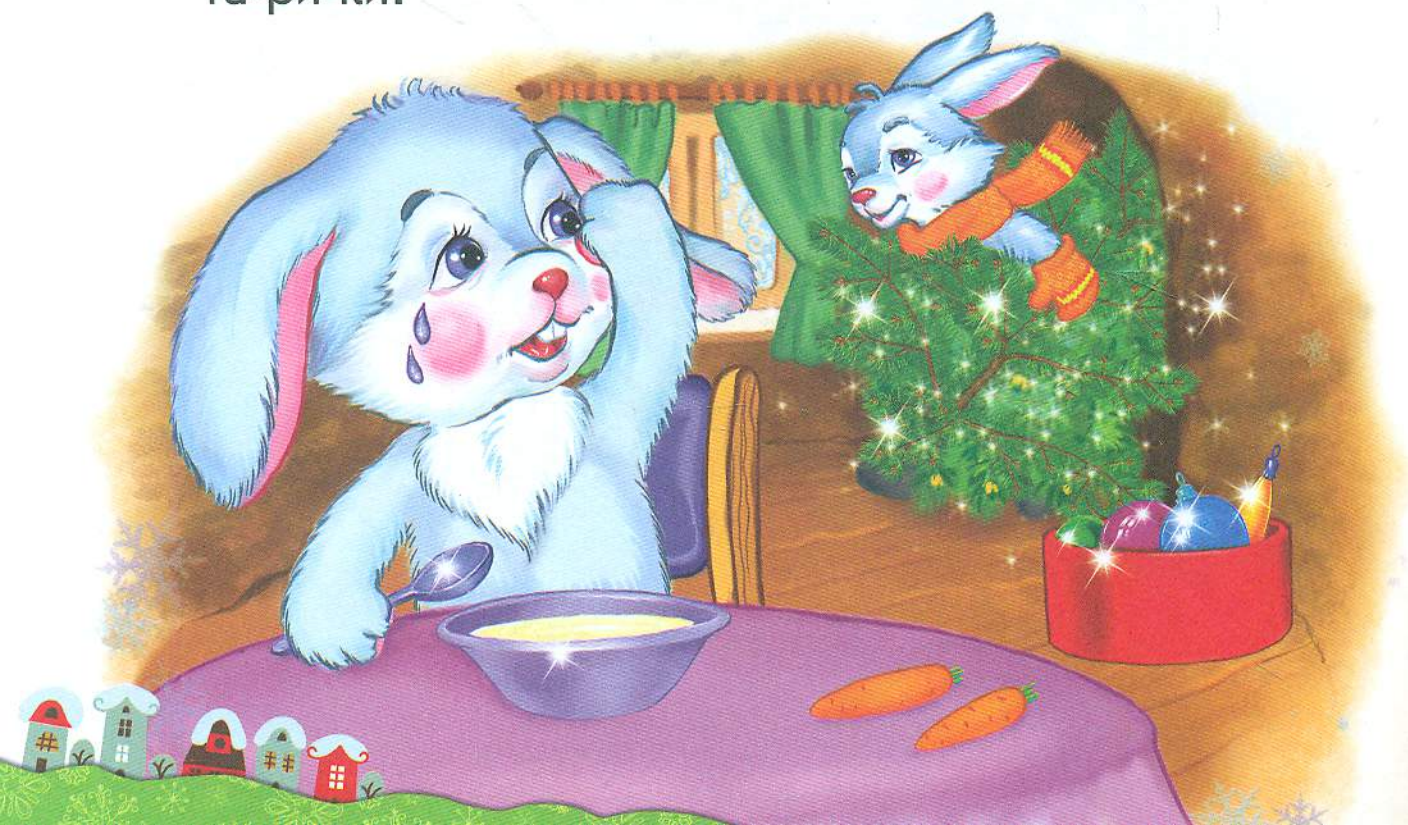
— Не хо-чу ман-ну ка-шу,— кри-чить,— хо-чу вів-ся-ну!

Да-є та-то йо-му морк-ви-ну, а зай-ча вже пла-че:

— Хо-чу ка-пус-тя-ний лис-то-чок...

При-йшов Но-вий рік. За-єць при-ніс із лі-су я-лин-ку та взяв-ся ї-ї при-кра-ша-ти.

— На-що ти по-ві-сив си-ні куль-ки? — пи-та-є зай-ча.— Хо-чу, а-би бу-ли чер-во-ні ліх-та-ри-ки!

Зай-чи-ха за-спо-ко-ю-є ма-лю-ка:

— Син-ку, не плач, так у-се свя-то в сльо-зах і про-ве-деш.

Та зай-ча ще біль-ше пла-че:

— Не хо-чу в сльо-зах. Хо-чу, щоб ве-се-ло бу-ло!

До-ки зай-ча ве-ре-ду-ва-ло, до ха-тин-ки ти-хо ввій-шов Дід Мо-роз. Він по-клав по-да-ру-нок під я-лин-ку та вий-шов. А зай-че-ня на-віть не по-мі-ти-ло Ді-да Мо-ро-за. Про-те ма-люк так че-кав на це свя-то...

Від-то-ді зай-чи-ка на-че хто під-мі-нив. Він став ду-же слух-ня-ним. Ад-же, ве-ре-ду-ю-чи, мож-на про-пус-ти-ти стіль-ки ці-ка-во-го!

